

Arrest

nr. 197 108 van 21 december 2017
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BRONLET
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 tegen ontvangstbewijs heeft neergelegd om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat R. BRONLET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 april 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Italië op 24 oktober 2016 naar aanleiding van een illegale binnenkomst, dat hij op 26 oktober 2016 asiel vroeg in Italië en dat hij op 22 december 2016 eveneens asiel vroeg in Duitsland.

1.3. Op 20 april 2017 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Verweerder richt op 1 juni 2017 een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het terugnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 25, tweede lid van deze verordening geacht in te stemmen met het terugnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Bij schrijven van 20 juni 2017 worden de Italiaanse autoriteiten hiervan in kennis gesteld.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 193 775 van 17 oktober 2017 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissingen van 23 juni 2017.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 december 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten :

naam: [D.]

voornaam: [M. A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/06/2017 dat hem betekend werd op 23/06/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/06/2017 dat hem betekend werd op 23/06/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/06/2017 dat hem betekend werd op 23/06/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan Italië. Mocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

"La décision entreprise précise que l'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article 7, alinéa 1, 1° de la loi de 1980.

Cette disposition prévoit :

Art. 7 Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Or, la partie requérante avait précédemment reçu un ordre de quitter le territoire, pris et notifié le 23.06.2017.

Cette précédente décision d'éloignement faisait suite au refus de séjour conséquent à l'acceptation tacite par l'Italie de la demande de reprise adressée par la Belgique.

Il s'agissait donc d'une décision d'éloignement en vue du transfert d'un demandeur d'asile vers l'Etat membre compétent pour l'examen de sa demande, en application du Règlement 604/2013.

En prenant la décision attaquée, la partie adverse n'ignorait ni l'introduction par le requérant d'une demande d'asile en Belgique, ni la délivrance d'une annexe 26quater en vue de son transfert vers l'Italie, puisqu'elle reprend la référence O.E. qui était celle du requérant tout au long de la procédure, et qu'elle fait explicitement référence à la décision d'éloignement du 23.06.2017.

Pourtant, elle a pris une nouvelle décision d'éloignement cette fois fondée sur l'article 7, disposition visant les étrangers en séjour illégal, à l'exclusion des étrangers demandeurs de protection internationale, comme il ressort des premiers mots de l'article (« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international... »).

Or, le requérant est demandeur de protection internationale, ce qui ne permet pas qu'il soit éloigné sur base de l'article 7.

Le fait qu'il ait fait l'objet le 23.06.2017 d'un refus de séjour avec ordre de quitter le territoire sur base du Règlement Dublin III ne change rien à cet état des choses, d'autant qu'il a exercé son droit de contester cette décision en introduisant un recours selon les formes légales, par une requête en suspension et annulation en date du 24.07.2017.

En fondant sa décision sur l'article 7 alors que le requérant ne fait pas partie des catégories d'étrangers auxquelles cette disposition peut s'appliquer, la partie adverse viole donc l'article 7 de la loi de 1980."

2.3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het

Vluchtelingenverdrag) en van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Comme exposé ci-avant, la partie adverse ne pouvait pas ignorer que le requérant avait introduit une demande d’asile en Belgique, et que les autorités belges avaient ordonné son transfert à l’Italie après avoir déterminé que cet Etat était responsable pour l’examen de la demande.

Pourtant, la dernière rubrique de la décision attaquée, intitulée « Reden van de beslissing tot vasthouding », comporte la mention suivante quant à la destination vers laquelle la partie adverse entend éloigner le requérant :

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan Italië. Mocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

La partie adverse annonce donc son intention soit d’obtenir un laissez-passer des autorités nationales du requérant soit de demander sa reprise à l’Italie. Elle précise ensuite explicitement qu’au cas où la reprise du requérant par l’Italie n’est pas possible, elle demandera un laissez-passer aux autorités nationales du requérant.

Il convient de rappeler que le requérant a introduit une demande d’asile en Belgique.

La partie adverse sait, à partir de la base de donnée Eurodac et des déclarations concordantes du requérant lors de son « entretien Dublin », que ce dernier a également introduit des demandes d’asile en Allemagne et en Italie, et qu’aucune de ces demandes n’a fait l’objet d’un examen au fond.

Le projet, même éventuel, de remettre le requérant entre les mains de ses autorités nationales, alors qu’il déclaré avoir fui des persécutions au sens de la Convention de Genève de la part de ces mêmes autorités, et que sa demande d’asile n’a pas fait l’objet d’un examen approfondi, constitue une violation flagrante du principe de non-refoulement consacré notamment à l’article 33 de la Convention de Genève.

En prévoyant la remise du requérant aux autorités qu’il déclare fuir, sans examen de sa demande de protection internationale et sans aucun examen du risque de violation de l’article 3 de la CEDH, la décision attaquée viole également cette dernière disposition.

Le risque de non reprise par l’Italie

Il convient également de préciser que le risque de non reprise par l’Italie, et donc, à en croire les termes de la décision attaquée, d’éloignement vers la Guinée, est loin d’être purement hypothétique.

En effet, l’article 29 du Règlement 604/14 prévoit :

[...]

Le transfert doit donc être réalisé dans les six mois de l’acceptation de la reprise par l’Italie, sous peine de quoi cette dernière est libérée de sa responsabilité, qui devient celle de la Belgique.

La Belgique a adressé une demande de reprise à l’Italie en date du 01.06.2017 sur base de l’article 25 du Règlement 604/14.

En application de cet article, et s’agissant d’une demande fondée sur des données obtenues par le système Eurodac, l’absence de réponse à l’expiration d’un délai de deux semaines équivaut acceptation de la requête.

L’acceptation tacite de la reprise en charge du requérant par l’Italie, invoquée par l’annexe 26quater du 23.06.2017, est donc réputée avoir eu lieu le 15.06.2017.

Le requérant n’a pas fait l’objet d’un emprisonnement et n’a jamais pris la fuite.

L’adresse de résidence du requérant était d’ailleurs connue de la partie adverse.

En effet, il résidait avec un groupe de personnes sans papiers organisés en collectif sous le nom de « Collectif Ebola ».

Ce collectif dépose régulièrement la liste des noms des occupants du lieu qu’il gère aux autorités communales de Saint-Gilles, qui dispensent régulièrement des attestations d’habitation aux personnes qui vivent effectivement dans les bâtiments occupés par le collectif.

Le délai de six mois à compter de l’acceptation du transfert, visé à l’article 29, expirait donc le 15.12.2017.

A compter de cette date, la Belgique est devenue responsable de l’examen de la demande d’asile du requérant.

En visant l’éloignement du requérant sans examen de sa demande d’asile, la partie adverse commet une violation du principe de non-refoulement qui est d’autant plus grave qu’elle est elle-même l’état responsable de l’examen de cette demande."

2.3.2.3. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, wat de beide middelen gezamenlijk betreft, als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestuur op 23 juni 2017 de beslissing nam tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26quater. Tegen die beslissing diende hij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 17 oktober 2017, bij arrest nr. 193.775, het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 23 juni 2017 (bijlage 26quater). De bijlage 26quater is definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoeker kan bezwaarlijk thans de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten betwisten, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze eveneens bevestigde.

Verzoeker betwist niet dat hij niet binnen de 10 dagen heeft aangeboden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten, wat nochtans een wettelijke verplichting was.

Op 14 december 2017 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. DE.45.LD.008065/2017). Hij werd aangetroffen toen hij aan het helpen was om een levering uit een vrachtwagen te laden, waarvoor hij een kleine vergoeding zou krijgen.

De thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet genomen op grond van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en omdat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Zoals verzoeker terecht opmerkt werd in de bijlage 13septies gewezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2017, zijnde de bijlage 26quater, die definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Omdat verzoeker niet vrijwillig vertrokken is, is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verwacht wordt dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken, reden waarom hij wordt teruggeleid naar de grens met het oog op de vlucht die voorzien werd op 16 januari 2017 met bestemming Rome.

De vermelding in de bestreden beslissing, stellende dat er, indien een overname naar Italië niet mogelijk is, een doorlaatbewijs gevraagd zal worden bij de nationale autoriteiten, is een motivering ten overvloede daar de overname aan de Italiaanse autoriteiten blijkens de stukken van het administratief dossier wel degelijk mogelijk is, nu er reeds een vlucht voorzien wordt op 16 januari 2017 naar Rome.

De bestreden beslissing wordt dan ook niet ten uitvoer gelegd naar het land van herkomst, nu het bestuur, blijkens het administratief dossier, heeft gehandeld conform de Dublin III Verordening, waarbij de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Gelet op voorgaande is er dan ook geen risico op een terugkeer naar het herkomstland. Een schending van de artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14 §3, 4° van de vreemdelingenwet genomen, waarbij rekening gehouden werd met de bijlage 26quater.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de thans bestreden beslissing, die tot gevolg heeft dat hij zal worden teruggeleid naar de grens met het oog op de vlucht naar Rome.”

2.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker benadrukt dat hij asiel heeft gevraagd in België en in het kader van deze asielaanvraag op 23 juni 2017 werd beslist dat de behandeling van dit verzoek de verantwoordelijkheid is van de Italiaanse autoriteiten gelet op de criteria vervat in de Dublin III-verordening. Hij wijst evenwel op volgend motief in de vasthoudingscomponent van de bestreden beslissing: "*Mocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*". Hij wijst op een reëel risico dat Italië een terugname actueel niet langer zal aanvaarden, omdat de termijn van overdracht van zes maanden in artikel 29 van de Dublin III-verordening intussen is verstreken en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bijgevolg van de Italiaanse op de Belgische autoriteiten is overgegaan. Hij stelt het risico te lopen zonder onderzoek van zijn asielaanvraag te worden verwijderd naar zijn herkomstland.

In de bestreden beslissing kan inderdaad worden gelezen dat verweerder op basis van dit bevel zich het recht voorbehoudt om verzoeker, indien een terugname door Italië niet mogelijk blijkt te zijn, te verwijderen naar zijn herkomstland. Er wordt op geen enkele wijze aangegeven dat in deze omstandigheid voorafgaandelijk nog een onderzoek zal plaatsvinden naar de asielaanvraag die verzoeker in België indiende. Op geen enkele wijze blijkt ook dat verweerder reeds enig onderzoek verrichtte naar de risico's die verzoeker loopt bij een verwijdering naar zijn herkomstland.

In de nota stelt verweerder dat het betwiste motief slechts een "*motivering ten overvloede*" uitmaakt, "*daar de overname aan de Italiaanse autoriteiten blijkens de stukken van het administratief dossier wel degelijk mogelijk is, nu er reeds een vlucht voorzien wordt op 16 januari 2017 naar Rome*". Hij stelt dat er geen risico is op een verwijdering naar het herkomstland. Ook betoogt hij dat verzoeker de

verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag niet in redelijkheid kan betwisten, waar de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep reeds heeft verworpen.

De Raad onderzoekt in dit verband allereerst de vraag naar het al dan niet versteken zijn van de termijn van overdracht.

Artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt in dit verband het volgende:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Een overdracht van een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat dient aldus in beginsel plaats te vinden uiterlijk binnen een termijn zes maanden vanaf de aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid van de Dublin III-verordening opschortende werking heeft. Deze termijn kan worden verlengd tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal achttien maanden indien de betrokkene onderduikt. Bij het verstrijken van deze termijn vervalt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.

Er blijkt niet dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde tegen de beslissing van 23 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor dient te worden aangenomen dat in casu de termijn van overdracht reeds een aanvang nam met de aanvaarding van het terugnameverzoek. In casu dateerde het terugnameverzoek van 1 juni 2017 en gold een antwoordtermijn van twee weken, waar het verzoek was gebaseerd op gegevens afkomstig van het Eurodac-systeem (artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening). De antwoordtermijn nam een aanvang op 2 juni 2017 en eindigde op 15 juni 2017 (voor de termijnberekening, zie artikel 42, a) en b) van de Dublin III-verordening). Italië liet deze antwoordtermijn verstrijken zonder reactie en werd om deze reden geacht het terugnameverzoek te hebben aanvaard (artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening). De termijn van overdracht van zes maanden nam vervolgens een aanvang op 16 juni 2017 en eindigde op 15 december 2017 (artikel 42, a) en b) van de Dublin III-verordening).

De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat de termijn van overdracht van zes maanden eindigde op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder betwist dit standpunt. Hij wijst ter terechtzitting op het arrest nr. 237.190 van de Raad van State van 26 januari 2017 en betoogt dat de termijn van overdracht slechts een aanvang heeft genomen met het verwerpingsarrest nr. 193 775 van de Raad van 17 oktober 2017.

Dit standpunt van verweerder kan op het eerste zicht evenwel niet worden bijgetreden. Er blijkt zo niet dat de thans voorliggende situatie gelijkaardig is aan de situatie zoals deze voorlag bij de Raad van State. De Raad benadrukt dat bij de Raad van State de situatie voorlag waarin de Raad op zeker ogenblik gedurende de termijn van overdracht was overgegaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het overdrachtbesluit. Deze situatie doet zich in casu niet voor, waar de eerdere procedure bij de Raad tegen het overdrachtbesluit op geen enkel ogenblik opschortend werkte. Het arrest Petrosian van het Hof van Justitie van 29 januari 2009 (C-19/08), waarnaar de Raad van State verwijst in zijn arrest en dat uitspraak deed over een aan artikel 29 van de Dublin III-verordening gelijkende bepaling in de Dublin II-verordening, geeft ook slechts aan dat wanneer de wettelijke regeling van de verzoekende lidstaat voorziet in opschortende werking van een beroep, de termijn van tenuitvoerlegging van de overdracht niet reeds aanvangt met de voorlopige beslissing van de rechter om

het in gang zetten van de overdrachtsprocedure op te schorten, maar pas met de beslissing van de rechter over de gegrondheid van de procedure, die aan het in gang zetten van de overdracht niet meer in de weg kan staan. De Raad benadrukt opnieuw dat, wat de beslissing van 23 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betreft, er op geen enkel ogenblik sprake was van een beroep met een opschortend karakter en dit overdrachtbesluit steeds uitvoerbaar was. Er blijkt niet dat verweerder op enig ogenblik verhinderd is geweest in de praktische regeling van een effectieve overdracht.

Er dient bijgevolg, op het eerste zicht, wel degelijk te worden aangenomen dat de termijn van overdracht van zes maanden in casu reeds een aanvang nam met het impliciete terugnameakkoord en een einde nam op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissing. Ter terechtzitting betwist verweerder niet dat er geen beslissing tot verlenging van de termijn van overdracht is genomen. Hij geeft ook niet aan dat hiervoor enige grond bestond. Bijgevolg dringt prima facie de vaststelling zich op dat vanaf 16 december 2017 de verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek van verzoeker van de Italiaanse autoriteiten is overgegaan op de Belgische autoriteiten.

De rechtstoestand van verzoeker is sinds deze datum gewijzigd aangezien de Italiaanse overheden niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheden en verzoeker gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag in België kan verblijven.

Overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kon de thans bestreden beslissing slechts ten vroegste gedwongen worden uitgevoerd na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid van deze wet bedoelde beroepstermijn. Verweerder kon er bij het nemen van deze beslissing dan ook niet van onwetend zijn dat een overdracht binnen de hiervoor voorziene termijn van zes maanden in beginsel niet langer mogelijk was.

Op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder, ondanks het verstrijken van de termijn van overdracht, nog een vlucht boekte voor verzoeker naar Rome op 16 januari 2018. Er blijkt niet dat hieraan enige contactname met de Italiaanse autoriteiten is voorafgegaan.

Verzoeker dient op het eerste zicht te worden bijgetreden in zijn betoog dat het geenszins een zekerheid is dat hij effectief zal kunnen worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten voor een behandeling van zijn asielverzoek, daar deze gerechtigd zijn de terugname te weigeren omwille van het verstrijken van de termijn van overdracht. De geboekte vlucht doet hieraan geen afbreuk. In wezen kan deze overdracht ook geenszins nog plaatsvinden, gelet op de gewijzigde rechtstoestand van verzoeker en nu België de verantwoordelijke lidstaat is geworden.

In deze omstandigheden kan verzoeker op het eerste zicht eveneens worden bijgetreden in zijn betoog dat er op basis van de bestreden beslissing wel degelijk een risico bestaat dat hij zal worden uitgewezen naar zijn land van herkomst, zonder voorafgaandelijk onderzoek van zijn asielaanvraag. De Raad herhaalt de letterlijke bewoordingen in de bestreden beslissing dat *"[m]ocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, betrokkene [wordt] weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden"* en benadrukt dat op geen enkele wijze blijkt dat in deze situatie in België nog een onderzoek zal plaatsvinden naar het asielverzoek dat verzoeker in dit land indiende.

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad prima facie dat verweerder – die er niet van onwetend kon zijn dat de termijn van overdracht verstreek op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor een tijdige overdracht in beginsel onmogelijk was en die in de situatie dat een terugname door Italië geen doorgang kan vinden een verwijdering naar het herkomstland voorneemt zonder eigen onderzoek van de asielaanvraag – geen voldoende zorgvuldig onderzoek voerde in het licht van artikel 3 van het EVRM. In de huidige stand van de procedure dient te worden aangenomen dat verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

3.3.3. De middelen zijn, in de besproken mate, ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, stelt verzoeker als volgt:

“Lors de l’introduction de sa demande d’asile en Belgique, le requérant a exposé des craintes sérieuses de persécutions au sens de la Convention de Genève et de traitements contraires à l’article 3 de la CEDH.

Dès lors qu’une violation de l’article 3 CEDH est alléguée et étayée, il appartient à l’état de réaliser un examen rigoureux du risque de violation avancé.

Un retour forcé vers la Guinée entraînerait un risque pour le requérant de subir des traitements contraires à l’article 3 de la CEDH, et un renvoi vers la Guinée sans un examen rigoureux de ce risque constituerait une violation de l’article 3.

Or, la décision attaquée permet le maintien en détention du requérant en vue de demander sa réadmission à ses autorités nationales.

Le renvoi vers la Guinée – sans examen préalable de la demande d’asile ni du risque de violation de l’article 3 – que pourrait entraîner l’exécution de la décision attaquée causerait au requérant un préjudice grave et difficilement réparable.”

3.4.2.2. Verweerder stelt op dit punt in de nota:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins teruggestuurd wordt naar zijn herkomstland, doch wel naar Italië ten gevolge van de Dublin III Verordening. Bewijs hiervan is onder meer de vlucht die geboekt werd op 16 januari 2017 met bestemming Rome.”

3.4.2.3. Verzoeker verbindt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de volgens hem ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. In wezen herhalen beide partijen hun standpunt inzake de ingeroepen schending van dit verdragsartikel.

De Raad verwijst naar de bespreking van de middelen en kan daarnaast slechts aangeven dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, nu hij het risico loopt op basis van bestreden beslissing te worden uitgewezen naar zijn herkomstland zonder een onderzoek van zijn asielaanvraag.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is eveneens voldaan.

3.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

I. CORNELIS